

Marko Kravos

BESEDE Kako naj rečem temu zdaj,
 tem suhim rožam, ki jih nova trava
 zarašča, iskanju toplote toplote,
 temu nejasnemu v meni, kar si ti?

Ljudje nimajo imen za stvari,
 tako rahle, tako drobne,
 tako slučajne; vsak človek je
 navsezadnje brez besed in sam.

Kako v malo škatlico
 zložiti potok, pa čeprav najmanjši,
 kako prek bele brvi besed
 priti od tebe do sebe.

Nobena beseda ne zakrvavi,
 ko ji odrežeš glavo, ne joče se,
 ne smeji; vse so le krpice bele,
 v štiri strani frfotajoči trakovi.

VERIŽICA Lesketa in se trese
 zlata verižica.
 Členek ob členek,
 310 se jih gibko previja.

18 karatov, trinajst gramov,
beneški način obdelave.
In križek in srček visita z nje.
Vsa blešči bistra kovina.

Okrog slokega vratu visi
in prek prsi se previja
ki so bele in tople.
Verižico gledam.
In neke oči:
v desnem srce,
v levem križek.

ŽEJA Konja imam, konjiča belega.

Moja ljuba je daleč.
Daleč daleč.
Ona je žalostna,
tiho me čaka.
Njeno belo čelo,
njena drobna ramena
in boki.

Daleč daleč.
Žeja me.
Prodajam konja.

Prodal sem konja belega
za kozarec žganja.

NA MORJU Zeleno morje plete vale,
dolga mreža se vleče od dna do neba,
v njej se otepa riba — čoln.

Veslaj, ribič mali,
ne oziraj se v zvezde,
one so črne, zvezd ni.

Tvoje dekle je sredi morja,
čaka na te in te misli,
v školjko pene lovi.

Na sredi tvoje krvi
tolmun strahu. Híti!
Ona se ti v smrt razcveti.

ŽALOSTINKA Nocoj te ne bo
ne jutri,
noben dan ne.

Rese v prsih,
v grlu,
v trebuhu.
Ostri kristali
nedokončane ljubezni.

Na tvojem sivem grobu
bi spal s teboj,
do konca.

LJUBOSUMJE Suha so tvoja usta,
žareča peč.
Kod si hodila, draga?
Hripavo govoriš ničeve stvari,
čemu, draga, čemu.

Pisan trak si zaveži čez pas,
vzemi tamburin v rôke,
pojdi s ciganskim vetrom.

Čakal te bom za vrati.
Komaj še jaz.
Čakam te
in ne odprem ti več.

V meni raste mušnica,
rdeča, z ostrimi pikami.

POKRAJINA Z VRANI Je lahko veter bel
ali oblak trd
ali jezero žalostno

Ljubezen je lahko
bela
trda
žalostna

Častna beseda

MED SMREKAMI Sinji smrekov gozd
šivajo zadnji žarki.
Po teh rahlih nitih
stopam.
Pivka kragulj,
tiho je.

Rjava praprot,
malinovje, mah,
iglasti lasje, češarki,
še vedno žarki.
Po njih v svetel večer grem
s prav košatim repom.

BREZE V ostrem loku konjeniki
po meglici proti hribu plavajo.
Noč srpa. Noč bega,
noč slanega vonja.
Volkovi prežijo iz skrivališč,
težko sopenje môž,
voda šumi v daljavi.
Dekliško polje se vznemirja
in sedla škripajo pot težo,
prepelice, šum kril in nekje oblak.
V daljavi ogenj, drobnica,
v ločju siva tema.

Za gozdom plešejo vile;
najvišja struna stresa kodre,
druga jim ziba telesa,
na tretjo se vesijo temni vzdih.

Trdó zatopotajo kopita,
pohod se približa,
gosli odbrnevajo v plitvi molk.
Razklenejo vile dlani
v strahu in jezi,
sredi grmovja nastavijo zanke
iz prsi in bokov,
v mesečino zaženejo plave lase.
Oglasi se čriček.

Konjeniki obstoje,
trudni hočejo v travo.
Oglase se glasi,
oglasí se vonj in bliski zenic,
oglasí se dih in dihanje.
Vitezi odpenjajo meče
in svetle pasove, odpenjajo
težki telovnik in srajco.
Vitezi postajajo beli.
Čriček prepeva.

Legajo v livado,
iz odprtih ran jim odteka kri.
Vile z belimi nohti. Usta,
vršički neder postajajo vinski,
in pastirski ognji tam dalje.
Čriček prepeva.
Seme mož odteka v zemljo,
bele žene širijo ledja,
vitezi zapirajo oči.

Iz orošenih tal planejo breze,
srne obirajo njihove liste.
Mesec najviše,
čriček prepeva.